

DE BALANS

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

**‘Dat ik dit kán,
na die hel’**

Na 'door een hel' te zijn gegaan door borstkanker, krabbelde de gehandicapte specialist ouderengeneeskunde **Leny Soeterbroek** langzaam weer op. In februari reisde ze af naar Suriname om haar bijdrage te leveren aan het verbeteren van de ouderenzorg daar.

Leeftijd: 66 jaar

Persoonlijk: getrouwd met André (66), moeder van drie geadopteerde kinderen en een pleegkind (30, 26, 22, 19 jaar oud) en binnenkort oma.

Werk: gepensioneerd specialist ouderengeneeskunde

DWARSLAESIE

'Ik was 38, werkte als specialist ouderengeneeskunde, had drie maanden eerder mijn eerste kind geadopteerd. Op weg naar een Lions-vergadering werd ik aangereden met een incomplete dwarslaesie tot gevolg. Revalidatie had niet veel effect en er was weinig nazorg. Mijn baan was ik kwijt, ik was volledig afgekeurd, maar dáár was ik te koppig voor. Het is me uiteindelijk gelukt weer werk te vinden in mijn vakgebied en ik heb dat altijd gedaan, tot mijn vervroegd pensioen. Veel nadeel heb ik niet ervaren van mijn handicap, altijd waren collega's bereid tot aanpassingen. Het had wél voordelen; ik weet écht wat het is beperkt te zijn, afhankelijk van een rolstoel én gebruik te maken van de mogelijkheden die er zijn.'

KANKER

'Op mijn 64ste ging ik met pensioen. Ik zat vol plannen over reizen en hobby's waar ik nu tijd voor had. De wereld zou voor me openstaan. Drie weken later ontdekte ik een knobbel in mijn oksel. Men dacht aan een adenocarcinoom. De wereld ging weer dicht. Ik kreeg een operatie, bestralingen en chemotherapie en ging door een hel. Uiteindelijk bleek het toch primaire borstkanker te zijn, op een ongewone plek. De bijwerkingen van de chemotherapie versterkten de gevolgen van mijn dwarslaesie. Ik had veel last van neuropathie, kon in niet meer staan of soms een paar stappen zetten, had veel blaas- en darmproblemen. Ik werd afhankelijk van thuiszorg en belandde zelfs in een verpleeghuis. Gelukkig zorgde een jonge revalidatiearts ervoor dat ik werd opgenomen in revalidatiecentrum De Hoogstraat. Altijd heb ik tegen mezelf gezegd "niet zeuren, gewoon doen", maar bij De Hoogstraat ontdekte ik dat betere begeleiding in het verleden me meer zou hebben geholpen. Na het ontslag had ik geen pijn meer, dat was echt lang geleden. En ik heb het handbiken ontdekt; dat is léúk! Ik heb al 2500 kilometer op de teller staan.'

SURINAME

'Toen ik voldoende hersteld was, begon het te kriebelen. Ik wilde graag in het buitenland iets met mijn vak doen. Als lid van de Lions kreeg ik intensief contact met de Lionswerkgroep Suriname. Er zijn daar veel patiënten met geriatrische problematiek, maar het ontbreekt aan kennis bij artsen en verpleging. Begin februari ben ik zes weken naar Paramaribo gegaan. Staatsverzorgingshuizen zijn zeer armoe-dig. Er is bijvoorbeeld een ziekenboeg met 107 bedden, waar ik beroerd van werd. Er is niets, zelfs de bedden vallen uit elkaar. Ik ben begonnen met de behoeftes in kaart te brengen en heb lesgegeven aan onder meer verpleegkundigen en artsen. Vanuit Nederland wil ik materiële hulp gaan bieden en samen met SandiZorg in Suriname en de Lions werken aan meer gecoördineerde ouderenzorg. Ik ben opgetogen over mijn tijd in Paramaribo. Dat ik dit kán, na uit die hel gekropen te zijn! Dat ik weer een doel heb, energie en zin om dingen te organiseren!'

BALANS?

'Ik ben zeker niet 100 procent in balans. Mijn fysieke beperkingen zijn groot. Ik ben veel sneller moe dan vroeger. Bijvoorbeeld een patiënt onderzoeken zou echt te zwaar zijn. Maar ik zeg altijd "het glas is halfvol". Ik kijk naar wat ik kán.'

Simone Paauw